

Гленди Вандера

Където гората среща звездите

София, 2024

Преводът е направен по изданието:

Glendy Vanderah

Where the Forest Meets the Stars

© 2019 by Glendy Vanderah

First published by Lake Union Publishing, Seattle, in 2019.

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

С изключение на историческите личности и факти, споменати в книгата, всички действащи лица, събития и места, описани в нея, са плод на художествена измислица и каквото и да било съвпадение с реално съществуващи хора, учреждения, събития или места е напълно случайно.

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Ирина Димитрова, превод, 2024

© Татяна Йович, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1368-3

ГЛЕНДИ ВАНДЕРА

КЪДЕТО ГОРАТА СРЕЩА ЗВЕЗДИТЕ

Превод от английски
Ирина Димитрова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Творци на съвпадения“, Йов Блум
- „Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
- „Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
- „Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
- „Парижката квартира“, Гийом Мюсо
- „Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
- „Между небето и Лу“, Лорен Фуше
- „Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
- „Момичето и нощта“, Гийом Мюсо
- „Сто парченца от мен“, Люси Дилън
- „Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс
- „Жените в замъка“, Джесика Шатък
- „Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
- „Предопределени един за друг“, Мади Доусън
- „Проект *Истина*“, Клеър Пули
- „Децата от Бхут базар“, Дипа Анаппара
- „Последният влак за Лондон“, Мег Уейт Клейтън
- „Животът е роман“, Гийом Мюсо
- „Чаеното момиче“, Лиза Сий
- „Изгубени рози“, Марта Хол Кели
- „Да убиваш осъзнато“, Карстен Дусе
- „Вода за цветята“, Валери Перен
- „Непознатата от Сена“, Гийом Мюсо
- „Правилата на доброто възпитание“, Еймър Тауълс
- „Уроци по химия“, Бони Гармъс
- „Островът на морските жени“, Лиза Сий
- „Пазителката на истории“, Сали Пейдж
- „Анжелик“, Гийом Мюсо
- „Забравените в неделя“, Валери Перен
- „Магистралата *Линкълн*“, Еймър Тауълс
- „Речник на изгубените думи“, Пип Уилямс
- „Където гората среща звездите“, Гленди Вандера

---

*На Кейли, Уилям и Грант
и на Скот*

Момичето изглеждаше като дете на феи. Беше почти невидимо, бледото му лице, суитшъртът и панталоните се сливаха в сумрачната гора зад него. Беше босо. Стоеше неподвижно, обвило ръка около ствола на хикория, и не помръдна, когато колата изхрущя в края на чакълената алея и спря на няколко метра.

Щом угаси двигателя, Джо отмести поглед от момичето и събра бинокъла, раницата и таблиците с данни от седалката до шофьора. Може би детето ще се върне в своето кралство на феите, ако не го гледа.

Но момичето бе все още там, когато Джо слезе от колата.

– Виждам те – обърна се Джо към сянката върху хикорията.

– Зная – отвърна момичето.

Туристическите обувки на Джо разпръснаха буци засъхнала кал върху бетонната пътека.

– Имаш ли нужда от нещо?

Момичето не отговори.

– Защо си дошла в моя имот?

– Опитвах се да погая кучето ти, но то не ми позволява.

– Кучето не е мое.

– Чие е?

– Ничие. – Тя отвори вратата на закритата веранда. – Трябва да се прибереш къщи, докато е още светло. – Светна външната крушка против насекоми и отключи вратата на къщата. След като запали лампата вътре, се върна до дървената врата и я заключи. Момичето изглеждаше едва деветгодишно, но въпреки това може да замисляше нещо.

След петнайсетина минути Джо си бе взела душ, облякла памучна фланелка, клин и сандали. Запали лампите в кухнята и привлече безшумно нападение на насекоми към черните прозорци. Докато приготвяше нещата за грила, мисълта ѝ лениво се

върна към момичето под хикорията. Със сигурност се страхува от тъмната гора, за да остане наоколо. Прибрало се е вкъщи.

Джо изнесе мариновани пилешки гърди и три зеленчукови шиша до огнището върху обраслата с бурени полянка, която разделяше жълтата дъсчена къщичка от няколкото акра обляна в лунна светлина ливада. Къщата, отдавана под наем от четирийсетте години на двайсети век, известна като Кини Котидж, бе кацнала на хълм, обърнат към гората, задната ѝ страна гледаше към малка прерия, която собственикът редовно опожаряваше, за да отблъсква заобикалящата гора. Джо запали огън в каменния кръг и сложи отгоре скарата. Щом постави пилето и шишовете над пламъците, тя се напрегна, когато иззад ъгъла на къщата се появи тъмна фигура. Момичето. То спря само на няколко метра от огъня, загледано как Джо поставя последните шишове върху грила.

– Нямаш ли печка? – попита.

– Имам.

– Защо готвиш навън?

Джо седна на един от четирите окъсани сгъваеми стола.

– Защото обичам да готвя навън.

– Мирише хубаво.

Ако момичето бе дошло да измъкне храна, щеше да остане разочаровано от празните шкафове на полева биоложка, разполагаща с твърде малко време за пазаруване. Говореше провлачено като местните жители, а босите му крака бяха свидетелство, че е дошло от съседен имот. Би могло съвсем спокойно да се прибере вкъщи за вечеря.

Момичето пристъпи по-близо и огънят оцвети заоблениите му като ябълки бузи и русолявата коса, но очите му останаха като черни дупки на лицето на омагьосано от феи дете.

– Не мислиш ли, че е време да се прибиращ вкъщи? – попита Джо.

Момичето приближи още повече.

– Нямам дом на Земята. Дойдох оттам. – Посочи към небето.

– Откъде?

– Голямата мечка.

– Съзвездието ли?

Момичето кимна.

– Аз съм от галактиката Въртележка. Тя е до опашката на Гоямата мечка.

Джо не знаеше нищо за галактиките, но името звучеше като измислено от дете.

– Никога не съм чувала за галактиката Въртележка – подхвърли Джо.

– Така я наричат вие, хората, но ние я наричаме по друг начин.

Джо вече виждаше очите ѝ. Интелигентният блясък в погледа ѝ бе странно пронизателен за детското ѝ лице и Джо прие това за знак, че момичето разбира как всичко е на шега.

– Ако си извънземна, защо изглеждаш като човек?

– Само използвам тялото на това момиче.

– Кажй ѝ да се прибира вкъщи, докато си вътре, чуваш ли?

– Не може да го стори. Беше мъртва, когато взех тялото ѝ. Ако си отиде вкъщи, родителите ѝ ще се уплашат.

Значи беше зомби. Джо бе чувала за подобни игри. Но момичето бе дошло в погрешната къща, ако търсеше някой, с когото да играе Извънземно зомби. Джо не я биваше в общуването с децата, нито в игрите на въображение, дори когато бе на възрастта на момичето. Родителите на Джо, и двамата учени, често повтаряха, че двойната доза аналитични гени я бяха направили такава. Често се шегуваха как излязла от утробата с напрегнато намръщено лице, сякаш се старасе да формулира хипотеза къде се намира и кои са всички хора в родилната зала.

Извънземното в човешко тяло проследи с поглед как Джо обърна пилешките гърди върху скарата.

– По-добре се прибери вкъщи за вечеря – посъветва я Джо. – Родителите ти ще се тревожат.

– Казах ти, че нямам...

– Искаш ли да се обадиш на някого? – Джо извади телефона от джоба на клина си.

– На кого бих се обадила?

– Какво ще кажеш аз да се обадя? Кажй ми телефонния си номер.

– Как мога да имам номер, като идвам от звездите?

– Ами момичето, чието тяло си взела? Какъв е нейният номер?

– Не зная нищо за нея, дори името ѝ.

Каквото и да беше намислило детето, на Джо ѝ дойде до гуша. Беше будна от четири часа сутринта, бе вървяла през поля и гори в жегата и влагата повече от тринайсет часа. Това беше рутина почти всеки ден в продължение на седмици и няколкото часа, които прекарваше в къщичката всяка нощ, бяха важно време за почивка.

– Ако не си тръгнеш, ще повикам полицията – заяви и се постара да прозвучи строго.

– Какво ще направи *полицията*? – Каза го, сякаш никога не бе чувала думата.

– Ще завлекат дупето ти вкъщи.

Момичето скръсти ръце пред кльошавото си тяло.

– Какво ще направят, като има кажа, че нямам дом?

– Ще те отведат в полицейския участък и ще намерят родителите ти или с когото там живееш.

– Какво ще направят, когато се обадят на онези хора и разберат, че дъщеря им е мъртва?

Този път гневът на Джо беше неподправен.

– Знаеш ли, никак не е забавно да си сама на света. Трябва да се прибереш вкъщи при човека, който се грижи за теб.

Момичето стегна ръце пред гърдите си, но не каза нищо.

Трябваше някак да го стресне, за да го върне в действителността.

– Ако наистина нямаш семейство, полицията ще те настани в приемен дом.

– Какво е това?

– Ще живееш с напълно непознати, а понякога те са зли, така че по-добре се прибирай вкъщи, преди да извикам ченгетата.

Момичето не помръдна.

– Говоря сериозно.

Недораслото куче, което бе просило храна при огнището на Джо последните няколко вечери, се промъкна във външния кръг на светлината на огъня. Момиченцето клекна, протегна

ръка и на висок глас започна да го увещава да ѝ позволи да го погали.

– Няма да дойде по-близо – обади се Джо. – Той е див. Сигурно е роден в гората.

– Къде е майка му?

– Кой знае? – Джо остави телефона си и обърна шишчетата. – Има ли някаква причина да се боиш да се прибереш въщи?

– Защо не вярваш, че съм от звездите?

Инатливото дете нямаше чувство за мярка.

– Знаеш как никой няма да ти повярва, че си извънземна.

Момичето отиде до ръба на прерията, вдигна лице и ръце към звездното небе и започна да напява нещо неразбираемо, което би трябвало да звучи като извънземен език. Думите ѝ се лееха като чужд език, който владее добре, и когато приключи, тя самодоволно се обърна към Джо с ръце на хълбоците.

– Надявам се помоли своя извънземен народ да те вземе обратно – подхвърли Джо.

– Беше акламация.

– *Акламация*... хубава дума.

Момичето се върна към светлината на огъня.

– Не мога да се върна още. Трябва да остана на Земята, докато видя пет чудеса. Това е част от обучението ни, когато стигнем определена възраст... нещо като училище.

– Ще се наложи да поостанеш. Водата не е била превръщана във вино в продължение на две хилядолетия.

– Нямам предвид библейски чудеса.

– А какви?

– Каквито и да е – отвърна момичето. – Ти си чудо, онова куче също. За мен това е цял нов свят.

– Добре, значи вече си видяла две.

– Не, ще ги запазя за наистина хубави неща.

– Боже, благодаря ти.

Момичето седна на сгъваемия стол близо до Джо. Мазна марината се стичаше от пилешките гърди в огъня и изпълаваше нощния въздух с прекрасно ухание. Детето се взираше в тях, глът му беше истински, нямаше нищо въображаемо в него. Може

би семейството му не можеше да си позволи храна. Джо се изненада, че не бе помислила за това веднага.

– Какво ще кажеш да ти дам да хапнеш нещо, преди да си отидеш вкъщи? – попита тя. – Обичаш ли пуешки бургери?

– Откъде бих могла да знам какъв е на вкус пуешкият бургер?

– Искаш ли, или не?

– Искам. Трябва да опитвам нови неща, докато съм тук.

Джо премести пилешките гърди по-далече от огъня, преди да влезе в къщата и да вземе замразен бургер, подправки и хлебче. Спомни си за последния резен сирене в хладилника и го добави към вечерята на момичето. Детето сигурно имаше нужда от него повече от нея.

Джо се върна на двора, сложи хлебчето на скарата и подреди всичко останало на празния стол до себе си.

– Надявам се обичаш сирене в бургера.

– Чувала съм за сирене – отвърна момичето. – Казват, че било хубаво.

– Кой казва, че е хубаво?

– Онези, които вече са били тук. Понаучихме малко за Земята, преди да дойдем.

– Как се нарича твоята планета?

– Трудно е да се произнесе на твоя език... нещо като *Аймес*. Имаш ли маршмелоу?

– Аймезяните ли те научиха за маршмелоу?

– Казаха, че децата ги нанизват на клечка и ги топят над огън. Казаха, че били много хубави.

Джо най-после имаше оправдание да отвори маршмелоу бонбоните, които бе купила по прищявка, когато за първи път се нанесе в къщичката. Реши, че е по-добре да ги използва, преди да се развалят. Извади ги от шкафа в кухнята и пушна пликчето в скута на извънземното.

– Трябва да си изядеш вечерята, преди да ги отвориш.

Извънземната намери пръчка и седна на стола си, прибрала бонбоните в скута си, тъмните ѝ очи бяха приковани в печения бургер. Джо препече хлебчето и сложи в чинията шишче с печени картофи, броколи и гъби до чийзбургера. Донесе две напитки.

– Обичаш ли ябълков сайдер?

Момичето пое чашата и отпи.

– Много е хубав!

– Достатъчно хубав, за да е чудо?

– Не – отвърна извънземното, но изгълта повече от половината за секунди.

Момичето почти бе приключило с бургера си, когато Джо лапна първата си хапка.

– Кога яде за последен път? – попита тя.

– На моята планета – отвърна извънземното с издута от храната буза.

– Кога беше това?

Момичето преглътна.

– Снощи.

Джо остави вилницата си.

– Не си яла цял ден?

Момичето лапна кубче картоф.

– Досега не исках да ям. Беше ми малко лошо... от пътуването до Земята, смяната на тялото и всичко останало.

– Тогава защо ядеш, сякаш умираш от глад?

Момичето разкъса последното парче от бургера си и хвърли половината на просещото кученце, вероятно за да докаже, че не умира от глад. Кучето го погълна също толкова бързо, колкото и момичето. Когато извънземното предложи последното парче в ръката си, кученцето се промъкна по-близо, пое го от пръстите ѝ и се отдръпна, докато ядеше.

– Видя ли? – попита момичето. – Взе го от ръката ми.

– Видях. – Джо видя също така дете, което вероятно беше в истинска беда. – В пижама ли си облечена?

Момичето сведе поглед към тънките си панталони.

– Предполагам така ги наричат хората.

Джо отрязва ново парче месо от пилешките гърди.

– Как се казваш?

Момичето беше на колене, опитваше се да се промъкне по-близо до кученцето.

– Нямам земно име.

- Какво е извънземното ти име?
  - Трудно се произнася...
  - Кажи ми.
  - Нещо като *Йерпюд-на-асру*.
  - Йер Пу...
  - Не, Йерпюд-на-асру.
  - Добре, Йерпюд, искам да ми кажеш истината защо си тук.
- Тя се отказа от плахото куче и се изправи.
- Може ли да отворя бонбоните маршмелоу?
  - Първо изяж броколите.
- Тя погледна чинията, която бе оставила на стола.
- Зеленото ли?
  - Да.
  - На моята планета не ядем зелено.
  - Каза, че би трябвало да опитваш нови неща.

В бърза последователност момичето напъха трите цветчета в уста. Докато дъвчеше буците в бузите си, разкъса плика с бонбоните.

- На колко години си? – попита Джо.
- Момичето с мъка преглътна последната хапка броколи.
- Възрастта ми би изглеждала безсмислена за човек.
  - На колко години е тялото, което си взела?
- Тя наниза маршмелоу на върха на пръчката.
- Не зная.
  - Сериозно ще се наложи да се обадя на полицията – заяви

Джо.

- Защо?
- Знаеш защо. Ти си на колко, девет... десет? Не може да си сама навън през нощта. Не се грижат както трябва за теб.
- Ако повикаш полицията, ще избягам.
- Защо? От полицията могат да ти помогнат.
- Не искам да живея със зли непознати.
- Шегувах се, когато го казах. Сигурна съм, че ще намерят

добри хора.

Момичето наниза трети бонбон на пръчката си.

- Мислиш ли, че Малката мечка ще иска маршмелоу?
- Кой е Малката мечка?

– Така кръстих кученцето... на съзвездието до моето. Не ти ли прилича на малко мече?

– Не го храни с маршмелоу. Няма нужда от захар. – Джо събра последните парченца месо от пилешките гърди и ги хвърли на кучето, твърде угрижена да довърши храната си. Докато месото изчезваше в гърлото на песа, тя му даде останалите от двата шиша зеленчуци.

– Ти си добра – обади се момичето.

– Глупава съм. Вече никога няма да се отърва от него.

– Еха! – Момичето поднесе подпалените маршмелоу към лицето си и духна пламъка.

– Остави ги първо да се охладят – посъветва я Джо.

Тя не изчака, разтегна горещата бяла лепкава смес към устата си. Бонбоните изчезнаха бързо и момичето изпече нова партида, а Джо отнесе провизиите в кухнята. Докато миеше набързо чиниите, реши да опита нова стратегия. „Лошото ченге“ очевидно не свърши работа. Трябваше да спечели доверието на момичето, за да го предразположи да говори за себе си.

Завари детето седнало по турски на земята, Малката мечка щастливо лижеше разтопено маршмелоу от ръката ѝ.

– Никога нямаше да повярвам, че това куче ще яде от човешка ръка – подхвърли тя.

– Макар ръката да е човешка, той знае, че съм от Аймез.

– Как помага това?

– Имаме необикновени способности. Можем да направим така, че да се случат хубави неща.

Горкото дете. Без съмнение това бе самозалъгване заради мрачната ситуация, в която се намираше.

– Може ли да ползвам пръчката ти?

– За маршмелоу ли?

– Не, за да те прогоня от имота си.

Момичето се усмихна, на лявата му буза се образува дълбока трапчинка. Джо наниза два бонбона на пръчката и ги задържа над огъня. Детето се върна на стола си, а дивото куче легна в краката му, сякаш по някакво чудо го бе опитомила. Когато бонбоните станаха идеално кафяви от всички страни и достатъчно охладени, Джо ги изяде направо от пръчката.

– Не знаех, че възрастните ядат маршмелоу – обади се момичето.

– Това е тайна, която земните деца не знаят.

– Как се казваш? – попита момичето.

– Джоана Тийл. Но повечето хора ме наричат Джо.

– Съвсем сама ли живееш тук?

– Само за лятото. Наела съм къщата.

– Защо?

– Ако живееш някъде до тоя път, в което съм сигурна, знаеш защо.

– Не живея до пътя. Каж ми.

Джо потисна желанието да оспори лъжата, напомни си, че е Доброто ченге.

– Къщата и седемдесетте акра наоколо са собственост на преподавателя по естествени науки доктор Кини. Той дава възможност на преподаватели да я използват за уроците си и на магистри – за да подготвят научните си изследвания.

– Защо той не иска да живее в нея?

Джо подпря пръчката за маршмелоу на камъните около огнището.

– Купил я, когато бил към четирийсетгодишен. Двамата със съпругата му я ползвали за почивка, а той провеждал научни изследвания върху водните насекоми в потока, но престанали да идват тук преди шест години.

– Защо?

– Вече са прехвърлили седемдесетте и съпругата му трябва да бъде близо до болница заради заболяването си. Сега използват къщата като източник на доходи, но я дават под наем само на учени.

– Ти учен ли си?

– Да, но все още съм магистър.

– Какво означава това?

– Означава, че съм приключила с четирите години в колежа, а сега поемам часове като асистент преподавател и провеждам изследователска работа, за да защита научна степен.

– Какво е това?

– Докторантура. Щом го сторя, мога да получа работа като университетски преподавател.

Момичето облиза мръсните си, олигавени от кучето пръсти и разтърка почернялото маршмелоу, полепнало по бузите му.

– Преподавателят е учител, нали?

– Да, а повечето хора в моята област вършат и изследователска работа.

– Каква изследователска работа?

Неизчерпаемо любопитство. От нея ще излезе страхотен учен.

– Моята област е екология на птиците и опазването им.

– Какво точно правиш?

– Стига въпроси, Йер Пу...

– Йерпюд!

– Време е да се прибираш къщи. Ставам рано, затова трябва да си лягам. – Джо завъртя крана и дръпна маркуча към огъня.

– Трябва ли да го загасиш?

– Димната мечка казва, че трябва. – Огънят изсъска и изпусна пара, когато водата го покори.

– Тъжно е – обади се момичето.

– Кое?

– Мирисът на мокра пепел. – Лицето ѝ изглеждаше синкаво на светлината на флуоресцентната кухненска лампа, процеждаща се през прозореца, сякаш отново се бе превърнала в дете на феи.

Джо завъртя скрибуцащия кран, за да спре водата.

– Няма ли да ми кажеш истината защо не си къщи, а тук навън?

– Казах ти – настоя момичето.

– Хайде. Влизам в къщата и не ми се струва редно да те оставя навън.

– Ще се оправя.

– Ще се прибереш ли къщи?

– Да вървим, Малка мечко – каза момичето и колкото и да беше невероятно, кучето се подчини.

Джо проследи с поглед как извънземното дете на феи и неговото бездомно куче се отдалечават, а изчезването им в тъмната гора беше тъжно като мириса на мокра пепел.

Алармата събуди Джо в четири часа – обичайното време в Адните, когато пътуваше на дълги разстояния до местата на проучванията си. На светлината на малка лампа тя навлече фланелка, риза, удобни панталони с джобове и ботуши. Едва когато запали флуоресцентната лампа над печката, си спомни за момичето. Изненадващо, като се има предвид, че не бе мислила за нищо друго през първия неспокоен половин час в леглото. Надникна през задната врата към празните столове около огнището. Запали лампата на верандата отпред и пристъпи в затвореното помещение. Никаква следа от момичето. Може би се е прибрало къщи.

Докато овесената ѝ каша къкреше, Джо си направи сандвич с риба тон и го добави към багажа си заедно със сушените плодове, ядките и водата. Двайсет минути по-късно излезе и на зазоряване беше на мястото си на проучване. Докато сутрешният въздух беше все още прохладен, тя потърси гнезда на индигова пасерина по протежение на Чърч Роуд, най-незасенченото ѝ от деветте места за проучване. След няколко часа продължи към мястото при Джори Фарм, а след това – към Кейв Холоу Роуд.

Приключи към пет часа, по-рано от обикновено. Безсънието се бе превърнало в рутина през последните две години след диагнозата на майка ѝ и неотдавнашната ѝ смърт, но по някаква причина безпокойството ѝ бе нараснало през последните поредни три нощи. Искаше да си легне най-късно до девет и да навакса със съня.

Макар да спря първо на фермерската сергия, пристигна на Търки Крик Роуд достатъчно рано, та Яйчаря, брадат младеж, все още седеше под синята си тента на кръстопътя с магистралата. По време на редките си свободни дни – главно заради дъжда – Джо бе забелязала, че той поддържа редовен график и продава яйца в понеделник вечер и четвъртък сутрин.

Яйчаря кимна за поздрав, щом Джо зави зад ъгъла. Тя му махна и ѝ се прииска да имаше нужда от яйца, за да подпомогне бизнеса му, но все още имаше поне четири в хладилника.

Търки Крийк Роуд беше осемкилометров чакълест път, който завършваше при потока и имота на Кини. Пътуването с кола отнемаше време дори с джип. След първия километър и половината път се стесняваше, друсаше, беше вълнообразен и покрит с дупки, а към края на няколко места бе опасно стръмен, където потокът го бе изровил при проливните дъждове. Връщането по пътя бе любимата част от деня на Джо. Никога не знаеше какво може да се покаже иззад следващия завой – пуйка, масков вирджински пъдпъдък или дори червен рис. В края си пътят я отвеждаше до красивата гледка на чистия скален поток и левия завой, който водеше към старомодната ѝ къщичка на хълама.

Но не диви животни се взираха в нея от пътеката пред къщата, когато зави по алеята към имота на Кини. Беше извънземната от Голямата мечка и нейното куче Малката мечка. Момичето носеше същите дрехи от снощи и беше все така босо. Джо паркира и изскочи от колата, без да сваля оборудването си.

– Защо си още тук?

– Казах ти – отвърна момичето. – Идвам от...

– Трябва да се прибереш вкъщи!

– Ще го сторя! Обещавам да го сторя, след като видя пет чудеса.

Джо измъкна телефона от джоба на панталона си.

– Съжалявам... Трябва да повикам полицията.

– Ако го направиш, ще избягам. Ще намеря друга къща.

– Не можеш да постъпиш така! Има странни хора. Лоши хора...

– Тогава не се обаждай – скръсти ръце момичето.

Добър съвет. Не трябва да го прави пред нея. Джо остави телефона си.

– Гладна ли си?

– Малко – отвърна момичето.

Сигурно не беше яла от снощи до огъня.

– Обичаш ли яйца?

– Чух, че бърканите яйца са вкусни.

– Един мъж продава яйца надолу по пътя. Ще отида да купя. Момичето проследи с поглед как Джо се връща към колата си.

– Ако лъжеш и доведеш полицията, ще избягам.

Отчаянието в очите на момичето притесни Джо. Тя обърна колата и пое по Търки Крийк Роуд. На около километър и половина от къщичката спря на хълма, където имаше по-голяма вероятност за покритие и набра информация, за да получи телефонния номер на шерифа за неспешни случаи. След три безуспешни опита остави телефона на конзолата. Хрумна ѝ по-добра идея.

Пристигна на кръстовището точно навреме. Яйчаря бе махнал тентата и табелата „Пресни яйца“, но не беше прибрал масата, нито трите непродадени картона с яйца, оставени на стола му. Джо спря колата в бурените до пътя и грабна портфейла си. Изчака зад Яйчаря, докато той се наведе през масата да я сгъне. Никога не бе виждала цялото му тяло, защото той седеше зад масата, когато бе купувала яйца. Беше висок над метър и осемдесет и мускулист от ежедневна тежка работа – пропорционално разпределена сила, която Джо предпочиташе пред издутите от вдигане на тежести бицепси.

Той се извърна, усмихна се и задържа погледа ѝ повече от обикновено.

– Внезапен глад за омлет? – попита, забелязал портфейла в ръката ѝ.

– Иска ми се – отвърна тя, – но нямам сирене. Ще трябва да се задоволя с бъркани яйца.

– Вярно, не е истински омлет без сирене.

Беше купувала яйца от него три пъти за петте седмици, откакто пристигна, и той никога не ѝ бе говорил толкова много. Обичайно неговата страна на сделката се изразяваше в кимване, мазолеста ръка, която поема парите ѝ, и „Благодаря, госпожо“, когато му казваше, че може да задържи рестото. Яйчаря беше загадка за нея. Бе предположила, че човек, който продава яйца край пътя, едва ли ще се отличава с остър ум, но очите му, единствената черта, която изпъкваше на иначе обраслото му с брада лице, пронизваха като парчета счупено синьо стъкло. А и беше млад, вероятно на нейната възраст, и тя не проумяваше защо

умен мъж на тая възраст би продавал яйца наскред подобна пустош.

Яйчаря остави сгънатата маса в тревата и се обърна към Джо:

– Дванайсет или шест?

Джо не долови никаква следа от провлачения говор, характерен за Южен Илинойс.

– Дванайсет – отвърна и му подаде банкнота от пет долара от портфейла си.

Той взе картоната от стола и го замени за банкнотата.

– Задръжете рестото – рече тя.

– Благодаря, госпожо. – Той пхна парите в задния си джоб.

Вдигна масата и я отнесе до стария си бял пикап.

Джо го последва.

– Мога ли да ви попитам нещо?

Той сложи масата в отворената каросерия и се обърна:

– Можете.

– Имам проблем...

Очите му засияха – по-скоро от любопитство, отколкото от тревога.

– Живеете на този път, нали?

– Да – отвърна той. – Всъщност в имота точно до този на Кини.

– О, не знаех.

– Какъв е проблемът, съседке?

– Предполагам, познавате хората, които живеят на пътя... вероятно им продават яйца?

Той кимна.

– Снощи в имота ми дойде момиче. Да сте чули за деца, изчезнали от къщи?

– Не съм.

– Тя е около деветгодишна, слаба, с дълга тъмноруса коса, големи кафяви очи... хубаво лице, интересно, овално, с трапчинка на едната буза, като се усмихне. Звучи ли ви позната?

– Не.

– Трябва да е някъде оттук. Боса е и е облечена с долнище на пижама.

– Кажете ѝ да се прибере вкъщи.

– Казах ѝ, но тя не иска. Струва ми се, че се страхува да се прибере вкъщи. Не беше яла цял ден.

– Може би е по-добре да се обадите на полицията.

– Тя казва, че ще избяга, ако го сторя. Разказа ми откачена история как е от друга планета и е взела назаем тялото на мъртво момиче.

Яйчаря повдигна вежди.

– Да, доста откачено. Но не мисля, че е луда. Тя е умна...

– Доста откачени хора са умни.

– Но тя се държи, сякаш знае точно какво прави.

Той прикова в нея сините си като стъкло очи.

– Защо да не може умствено разстроен човек да знае какво върши?

– Именно това се опитвам да кажа.

– Какво по-точно?

– Ами ако е достатъчно умна, за да знае какво прави?

– Което значи?

– Знае, че не е безопасно да се прибере вкъщи.

– Тя е само на девет. Трябва да се прибере вкъщи. – Той отвори вратата на седалката до шофьора и остави двата картона с яйца на пода.

– Значи, викам полицията и като ги види, детето бяга и кой знае какво се случва с него?

– Обадете се тайно.

– Как? Тя ще избяга в гората, преди да успеят дори да слязат от колата.

Той не разполагаше със съвет.

– По дяволите, не искам да го правя!

Мъжът я изглежда състрадателно и прехвърли ръка през отворената врата на пикапа.

– Изглежда сте имали уморителен ден.

Тя сведе поглед към калните си дрехи и ботуши.

– Да, а става и по-уморителен, отколкото ми се иска.

– Какво ще кажете да дойда и проверя дали познавам момичето?

– Ще го сторите ли?

– Не обещавам, че ще свърши работа.

Джо му подаде купените яйца.

– Донесете ги, като дойдете. Ще ѝ кажа, че са ви свършили и се е наложило да отидете до вкъщи да вземете още. Иначе може да я изплашите.

– Момиченцето явно доста ви е разстроило.

Така беше наистина. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

Той сложи яйцата на пода пред седалката до другите.

– Какво изучавате?

Не бе очаквала Яйчаря да попита. За няколко секунди напълно блокира.

– Миналото лято в имота на Кини имаше група студенти, изучаващи рибите – продължи той. – А лятото преди миналото бяха водни кончета и дървета.

– Изучавам птици – отвърна Джо.

– Какъв вид?

– Проучвам успеха в гнезденето на индиговата пасерина.

– Доста ги има наоколо.

Тя се изненада, че знае името на птицата. Мнозина не можеха да назоват друга освен кардинал, а дори и тях често ги наричаха червени птички.

– Видях ви да обикаляте няколко пъти – рече той. – Вие ли сложихте онези оранжеви топографски ленти?

– Да. Търки Крийк Роуд е едно от местата ми за проучване. – Не му каза, че флагчетата отбелязват гнездата. Ако местните деца научеха, можеха да ги развалят и да опропастват резултатите ѝ. Проследи с поглед как той сгъна столовете. – Случайно да сте загубили куче?

– Нямам кучета, само няколко полудиви котки. Защо питате?

– Гладно кученце е другият ми проблем.

– Бедата никога не идва сама.

– Предполагам – подхвърли Джо и се върна при колата си.

Не видя нито момичето, нито кучето, когато спря на алеята пред къщата. Свали полеводо си оборудване, плодовете и мъфините, които бе купила от фермерската сергия. Момичето вероятно се криеше или пък бе надушило неприятности и бе избягало.

Докато Джо прибираше покупките си, се чуха три тихи почуквания на кухненската врата. Джо отвори и сведе поглед към момичето през прокъсаната мрежа.

- Ще приготвиш ли яйцата? – попита детето.
- Бяха свършили – отвърна Джо. – Продавачът ще ги донесе.
- Как ще донесе, като са му свършили?
- Отиде вкъщи да вземе още. Живее в съседния имот. Ето

там.

Момичето погледна на запад, накъдето посочи Джо.

- Искаш ли мъфин с боровинки?
- Да!

Джо сложи мъфина в мръсната ѝ длан.

– Благодаря – рече момичето и зарови уста в него.

Храната доведе кучето иззад ъгъла на къщата, но момичето бе твърде гладно, за да я сподели. Вече привършваше мъфина, когато белият пикап на Яйчаря забоботи по чакълестата алея половин минута по-късно. Джо взе хартията от мъфина от ръката на момичето и я хвърли в студената пепел в огнището.

– Да вземем яйцата – рече тя и махна на момичето да заобиколят къщата.

- Олеле! – обади се момичето.
- Какво има?
- Малката мечка изяде хартията от мъфина.
- Сигурна съм, че е изяждал и по-лоши неща. Ела.

Посрещнаха Яйчаря при пикапа му. Докато подаваше картон с яйцата на Джо, той огледа дрипавото момиче от мръсните боси крака до мазната коса. Изглеждаше много по-зле от предишната вечер.

– Някъде наоколо ли живееш? – обърна се Яйчаря към момичето.

– Тя ли ти каза да ме питаш? – подхвърли момичето. – Това е истинската причина да донесеш яйцата. Не са ти били свършили.

- Нафукано хлапе – рече Яйчаря.
- Какво значи това? – попита момичето.

– Означава, че се перчиш повече, отколкото подобава на външността ти. И като стана дума за външност, защо се разхождаш по пижама?

Скитницата сведе поглед към обсипания с лилави звезди панталон.

– Момичето беше облечено с тях, като умря.

– Кое момиче?

– Човешкото, чието тяло взех. Джо не ти ли каза?

– Кой е Джо?

– Аз съм Джо – обади се Джо.

Яйчаря протегна ръка.

– Приятно ми е да се запознаем, Джо. Аз съм Гейбриъл Наш.

– Джоана Тийл. – Тя стисна топлата му груба ръка с ясното усещане, че не е докосвала младеж от две години. Задържа я малко по-дълго, отколкото би трябвало, а може би той го стори.

– И как се казваш, зомби? – попита той и протегна ръка към момичето.

Детето отстъпи назад, уплашено, че ще го сграбчи.

– Не съм зомби. Идвам на посещение от Аймез.

– Къде е това? – попита той.

– Това е планета в галактиката Въртележка.

– Въртележка? Наистина ли?

– Чувал ли си за нея?

– Виждал съм я.

Момичето го погледна с подозрение.

– Не, не си.

– Виждал съм я. С телескоп.

Нещо в думите му накара момичето да грейне.

– Красива е, нали?

– Една от любимите ми.

Трябва да е истинска галактика. Момичето поне не бе излъгало за всичко.

Яйчаря се облегна на предницата на пикапа си, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си.

– Защо си дошла на Земята?

– За нас е училище. Аз съм като Джо... магистър.

– Интересно. Колко дълго планираш да останеш?

– Докато видя достатъчно.

– Достатъчно какво?

– Достатъчно, за да разбере хората. Щом видя пет чудеса, ще се върна обратно.

– Пет *чудеса*? – повтори той. – Това ще отнеме цяла вечност.

– Под чудеса имам предвид неща, които ще ме изумят. Щом видя тези пет неща, ще се върна да разкажа историите на моя народ. Все едно да защитиш докторантура и да станеш университетски преподавател.

– Ще бъдеш специалист по хората?

– Само на малката част от вашия свят, която съм видяла. Както Джо ще бъде специалист по екология на птиците, но не и в други области на науката.

– Еха – рече той и погледна Джо.

– Умна малка извънземна, нали? – Джо протегна яйцата към момичето. – Би ли ги сложила в хладилника?

– Ще ме пуснеш в къщата си?

– Да.

– Само защото искаш да поговориш с него за мен.

– Прибери яйцата.

– Не казвай нищо лошо.

– Хайде. – Момичето хукна към входната врата. – Върви спокойно – извика Джо, – иначе бърканите ти яйца ще се озоват на плочите. – Тя се обърна към Яйчаря. – Какво мислите?

– Никога не съм я виждал. Сигурен съм, че не живее на нашия път.

– Трябва да е от някъде наблизно. Ходилата ѝ щяха да са разранени, ако е вървяла дълго.

– Може да е загубила обувките си, след като е дошла тук... потопила е крака в потока и е забравила да ги обуе отново. – Той се отблъсна от пикапа и поглади брадата си. – Говори, сякаш е отгук... но всички тия неща за магистри и преподаватели...

– Научи ги от мен.

– Очевидно, но изглежда твърде малка, за да разбере всичко толкова добре.

– Зная, точно това се опитвах да кажа...

Момичето тичешком блъсна вратата на верандата, босите ѝ ходила зашляпаха по напукания бетон.

– Какво казваше? – задъхано попита тя.

– Говорехме си, че е време да се прибиращ вкъщи – отвърна Яйчаря. – Да те откарам ли? Мога да те взема в пикапа.

– Ще ме откараш през звездите до моята планета?

– Твърде умна си, за да смяташ, че ще повярваме в историята, че си извънземна – заяви той. – И знаеш, че момиче на твоите години не може да се размотава само. Кажни ни истината.

– Казах ви я!

– Тогава Джо няма друг избор, освен да се обади на полицията.

– *Тох-иди нелъп ис-ит!* – каза момичето.

– *Какво?* – попита мъжът.

Момичето избухна на извънземния си език, говореше също тъй свободно, както снощи, но този път речта бе като поредица от хули към Яйчаря с много ръкомахане.

– Какво беше това? – попита той, щом момичето свърши.

– Казвах ти на моя език, че би трябвало да си любезен с магистър, дошла чак отвъд звездите, за да те види. Никога няма да стана университетски преподавател, ако не ми позволиш да останана.

– Знаеш, че не можеш да останеш тук.

– Ти правиш ли докторантура? – попита момичето.

Той я изгледа странно.

– Ако правиш, ще знаеш, че не е справедливо да не ми позволиш да завърша моята – продължи момичето.

Той отиде до пикапа и отвори вратата.

– Почакайте... – обади се Джо.

Той затвори вратата.

– Ще трябва да се справите сама – подхвърли през прозореца.

– Ами ако се беше появила на вашия праг?

– Но не е. – Той потегли бързо от алеята и разпръсна чакъл с гумите.

– Какво става, по дяволите? Кокошарникът ли се подпали? – извика Джо.

– Какво се е подпалило? – попита момичето.

– Няма значение.

Явно нещо го беше вбесило. Може би го смути нивото на образование на Джо. Поведението му се промени, когато момичето го попита дали прави докторантура.

– В кухнята видях пай. Може ли да си взема едно парче?

Джо се вгледа в пустия път, щом боботенето от пикапа на Яйчаря заглъхна. Защо хората от неговата общност не можеха да се грижат за своите? Защо оставяха това на нея, външния човек, който не познаваше обичаите им, неписаните им правила?

– Може ли? – попита отново момичето.

Джо се обърна към детето и се постара да прикрие безпокойството си.

– Да, можеш да си вземеш пай. Но първо трябва да хапнеш нещо питателно. – А преди това Джо някак трябваше да се обади на шерифа, без момичето да разбере.

– Бърканите яйца питателни ли са?

– Да – отвърна Джо, – но искам да се измиеш, преди да ядеш. Трябва да вземеш душ.

– Не може ли първо да ям?

– Казах ти правилата. Няма да се пазарим.

Момичето последва Джо в къщата като гладно кученце.